

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **V. L.**, bývajúceho v M.M., zastúpeného JUDr. Milanom Malatom, advokátom so sídlom v Bratislave, Prievozská 4/B, Apollo BC II, proti žalovaným **1/ M. L.**, bývajúcemu v B., **2/ PhDr. J. K., CSc.**, bývajúcej v B., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 16 C 239/2007, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2013, sp.zn. 4 Co 84/2011 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 26. apríla 2013, sp.zn. 4 Co 84/2011 **z r u š u j e** a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II (súd prvého stupňa) rozsudkom z 15. októbra 2008, č.k. 16 C 239/2007-86 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal určenia, že darovacia zmluva so zriadením vecného bremena, uzatvorená medzi žalovanými formou notárskej zápisnice N 495/2004, N 73627/2004 zo 6. októbra 2004, predmetom ktorej bol bezodplatný prevod 1/4-iny nehnuteľností parc. č. 2148/1 zastavané plochy a nádvoria o výmere 115 m², parc. č. 2148/2 zastavané plochy a nádvoria o výmere 66 m², parc. č. 2148/3 zastavané plochy a nádvoria o výmere 28 m², parc. č. 2148/4 zastavané plochy a nádvoria o výmere 281 m², parc. č. 2149 záhrady o výmere 484 m² a rodinného domu súp. č. 106, postaveného na parc. č. 2148/1 a parc. č. 2148/2, zapísaných na LV č. X., kat. úz. M., je neplatná. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v sume 7 878,- Sk na účet advokáta JUDr. Tomáša Planka, vedený v ČSOB, a.s. pobočka Bratislava, č. účtu X. do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 30. októbra 2009, sp.zn. 4 Co 64/2009 odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa odmietol s poukazom

na ustanovenie § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. Mal za preukázané, že rozsudok súdu prvého stupňa právny zástupca žalobcu prevzal 25. novembra 2008 a posledný deň zákonnej 15-dňovej lehoty na podanie odvolania uplynul 10. decembra 2008. Z dôvodu, že odvolanie bolo podané na súde prvého stupňa osobne až 11. decembra 2008 mal za to, že ide o odvolanie podané oneskorene.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcu uznesením zo dňa 9. novembra 2010 sp.zn. 5 Cdo 241/2010 toto uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené 25. novembra 2008. Lehota na odvolanie mu preto začala plynúť 26. novembra 2008 a uplynula v stredu 10. decembra 2008. V dovolaní žalobca tvrdil, že prostredníctvom svojho právneho zástupcu zaslal odvolanie faxom Okresnému súdu Bratislava II dňa 10. decembra 2008 a toto podanie následne osobne doručil na súd 11. decembra 2008.

Dovolací súd uviedol, že v prípade, ak nemožno v súdnom spise nájsť faxové podanie, ktorého obsahom je odvolanie, nemôže táto skutočnosť byť účastníkovi konania podávajúcemu tento opravný prostriedok na ujmu a je potrebné vychádzať z prezumpcie včasnosti takéhoto podania (s prihliadnutím k plynutiu lehoty a k predloženiu originálu). Základným predpokladom takéhoto postupu je však unesenie dôkazného bremena zo strany tohto účastníka konania, spočívajúca v preukázaní odoslania a tiež aj doručenia takéhoto podania. Neexistuje právna povinnosť dokazovať zaslanie faxového podania len jediným určitým spôsobom, napr. potvrdením, ktoré fax vytlačí po každom odoslaní faxovej správy. Z tvrdenia žalobcu vyplývalo, že žalobca takýmto dôkazom nedisponuje, avšak na preukázanie tejto skutočnosti navrhol dôkazy (výsluch asistentky V. S., bývajúcej v Š., ktorá mala odosielať faxové podanie a JUDr. R. P., bývajúceho v S., prítomného pri zadaní pokynu asistentke o zaslaní faxu). Dovolací súd tieto dôkazy nevykonal a nevykonal ani ďalšie dôkazy, napr. vyžiadaním výpisu odoslaných a prijatých faxov za príslušné obdobie od žalobcu, resp. výpisom hovorovej korešpondencie účastníckej stanice žalobcu. Dovolací súd preto uložil odvolaciemu súdu tieto dôkazy vykonať, posúdiť ich dôkaznú hodnotu (spolu s už vykonanými dôkazmi – výpisom príjmov faxových podaní Okresného súdu Bratislava II,

svedeckými

výpoved'ami

JUDr. H. L. – riaditeľky Okresného súdu Bratislava II a M. M., pracovníčky sekretariátu Okresného súdu Bratislava II) a následne rozhodnúť v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Krajský súd v Bratislave uznesením z 26. apríla 2013 sp.zn. 4 Co 84/2011 opätovne rozhodol tak, že odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa odmietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že na výzvu prvostupňového súdu, aby predložil doklad o tom, že faxové podanie, ktorého obsahom malo byť odvolanie, bolo skutočne odoslané a doručené súdu, právny zástupca navrhovateľa uviedol, že nemá vo zvyku vytlačať si protokol o priebehu faxového podania a zakladať si ho do súdneho spisu. Oznamil len, že odvolanie zaslal dňa 10. decembra 2008 faxom prostredníctvom jeho vtedajšej asistentky V. S. z čísla 02/44372461 na číslo 02/43410446, a pri zadaní pokynu bol JUDr. R. P.. Právny zástupca navrhovateľa nepredložil súdu žiadny dôkaz, preukazujúci zaslanie faxu a jeho doručenie dňa 10. decembra 2008 súdu prvého stupňa, a ani nenavrhol za účelom preukázania svojich tvrdení vykonanie nejakých dôkazov. Faxové podanie, ktorého obsahom by malo byť odvolanie sa v súdnom spise nenachádzalo. Riaditeľka správy Okresného súdu Bratislava II JUDr. H. L. ozrejmila, že na súd došlé faxy sú evidované vo výpise príjmov faxových podaní, s uvedením dátumu a času prijatia faxu, faxového čísla, z ktorého bol fax odoslaný a počtu jeho strán, pričom inú evidenciu súd nevedie. Z výsluchu M. M., pracovníčky sekretariátu, zabezpečujúcej preberanie faxov (i dňa 10. decembra 2008), vyplývalo, že z faxového čísla advokátskej kancelárie právneho zástupcu navrhovateľa č. 02/44372461 nebolo prvostupňovému súdu y rozmedzí dní 8. decembra 2008 až 12. decembra 2008 doručené žiadne podanie. Dna 10. decembra 2008 nebolo súdu ani z iného čísla (neskôr právny zástupca navrhovateľa uviedol, že fax zaslal z č. 02/32144148) doručené žiadne podanie s počtom strán 10, teda v rozsahu zodpovedajúcom odvolaniu. Tieto skutočnosti boli zrejme aj z výpisu príjmov faxových podaní Okresného súdu Bratislava II za deň 10. december 2008, podľa ktorého nebolo na súd v uvedený deň z čísla 02/44372461 ani z čísla 02/32144148 doručené žiadne podanie. Následne bol právnym zástupcom navrhovateľa odvolaciemu súdu predložený výpis faxových volaní z čísla 02/32144148, ktorý mu bol podľa jeho vyjadrenia poskytnutý spoločnosťou GTS Slovakia, a.s.. Z tohto vypisuje zrejme, že dňa 10. decembra 2008 v čase o 17:56 skutočne došlo k pokusu o odoslanie a doručenie faxu na číslo Okresného súdu Bratislava II 02/43410446 v trvaní len 18 sekúnd, pričom tento pokus bol neúspešný, čo

potvrďuje status NOK. Spoločnosť GTS Slovakia, a.s., na vysvetlenie odvolaciemu súdu uviedla, že status OK znamená, že fax bol odoslaný a jeho príjem potvrdený faxom na druhej strane, a status NOK znamená, že fax sa z akéhokoľvek dôvodu nepodarilo doručiť. Táto skutočnosť musela byť známa i právnenému zástupcovi navrhovateľa, a to z potvrdenia, ktoré fax vytlačil po neúspešnom odoslaní jeho faxového podania. Odvolací súd uviedol, že posledným dňom na podanie odvolania pre navrhovateľa bol deň 10. december 2008.

Podľa § 57 ods. 3 O.s.p. je lehota zachovaná iba vtedy, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Pod pojmom orgán, ktorý má povinnosť ho doručiť možno podľa názoru odvolacieho súdu rozumieť iba poštu. V tejto súvislosti poukázal tiež na právny názor, uvedený v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky z 18 decembra 2000, sp.zn. 26Cdo 2378/99, v ktorom je obsiahnutý výklad ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p., platného v Českej republike, ktoré je identické so znením ustanovenia § 57 ods. 3 O.s.p., platného v Slovenskej republike. V zmysle tohto uznesenia orgánom, ktorý má povinnosť doručiť podanie, sa podľa ustálenej judikatúry rozumie najmä pošta (prípadne správa väznice pre osoby vo výkone trestu alebo vo väzbe a pod.). Prevádzkovateľ telefaxového spojenia (ak nejde súčasne o poštový úrad) však nie je orgánom, ktorý má povinnosť podanie doručiť v zmysle § 57 ods. 3 O.s.p.. Ak urobí účastník konania podanie súdu telefaxom, čo v súlade s ustanovením § 42 ods. 1 O.s.p. nepochybné urobiť môže, nesie procesnú zodpovednosť za to, že pri zvolenej forme komunikácie také podanie ako celok dôjde súdu včas, teda pred uplynutím zákonnej lehoty. Okamih, kedy bolo také podanie vložené do telefaxového prístroja, prípadne okamih, kedy bolo začaté jeho odosielanie na telefaxovú adresu súdu, nie je z hľadiska posúdenia včasnosti odvolania (zachovanie zákonnej lehoty pre jeho podanie) právne relevantné, keďže pri podaní urobenom telefaxom je rozhodujúci moment doručenia faxového podania súdu. V danom prípade nebolo faxové podanie súdu doručené, čo bolo nepochybné z vykonaných dôkazov.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p. Vada konania podľa žalobcu spočíva v tom, že odvolací súd nesprávne odmietol odvolanie, keď neprihliadol na faxové podanie jeho odvolania z 10. decembra 2008, doplnené originálom z 11. decembra 2008, podaným osobne na Okresný súd Bratislava II. Poukázal na nesprávnu interpretáciu listinného dôkazu, ktorý bol podľa jeho názoru v uvedenej veci rozhodujúci, a to výpisu poskytnutého spoločnosťou

GTS Slovakia, a.s., Z uvedeného listinného dokazuje je zrejmé, že na číslo Okresného súdu Bratislava II 02/43410446 v trvaní 18 sekúnd došlo k pokusu o zaslanie faxového podania. Spoločnosť GTS Slovakia, a.s. následne súdu uviedla, že NOK, ktorý vyplýva z výpisu o odoslaní faxovej správy znamená, že fax sa z akéhokoľvek dôvodu nepodarilo doručiť. V uvedenej súvislosti Krajský súd v Bratislave zároveň uviedol, že skutočnosť o nedoručení faxu musela byť známa i právnenému zástupcovi navrhovateľa, a to z potvrdenia, ktoré fax vytlačil po neúspešnom odoslaní jeho faxového podania. K uvedenému tvrdeniu súdu poukázal na to, že právny zástupca navrhovateľa v uvedenej súvislosti už súdu jednoznačne uviedol, že nemá vo zvyku vytlačať si protokol o priebehu faxového hovoru a zakladať si ho do súdneho spisu, nehovoriac pri tom o tom, že právnenému zástupcovi navrhovateľa aj ako súdu nemuselo byť v rozhodnom čase zrejmé, čo status NOK znamená. Nedoručenie predmetného faxového podania boli zapríčinené zo strany Okresného súdu Bratislava II. Navrhovateľ urobil podanie formou, akú predpokladá zákon a nemôže byť zodpovedný za to, že z dôvodov nezabezpečenia prijímania faxových správ Okresným súdom Bratislava II následne zmarené jeho právo domáhať sa ochrany na nestrannom súde. Z uvedeného dôvodu nepovažoval za správny záver odvolacieho súdu, že navrhovateľ je povinný uniesť dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní odoslania a tiež doručenia faxového podania, nakoľko Slovenská republika je povinná zabezpečiť účastníkom konania možnosť realizácie podaní telefaxom a taktiež je povinná zabezpečiť možnosť riadneho doručenia faxových podaní všeobecným súdom. Ako už bolo uvedené, prihliadajúc najmä na dĺžku faxového spojenia, sa navrhovateľ môže dôvodne domnievať, že na strane súdu nebolo dostatočne zabezpečené prijímanie faxových podaní, v dôsledku čoho nebolo podanie súdu riadne doručené. Z uvedených dôvodov preto nedoručenie faxového podania nie je možné mať na ťarchu účastníka konania, nehovoriac pri tom o tom, že podanie zo strany konania bolo nesporne urobené a v nasledujúci deň doplnené do podateľne súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (viď § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo dovolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1/ O.s.p.).

Dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (viď § 239 ods. 2 O.s.p.).

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol navrhovateľ dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie ako oneskorene podané. Dovolanie navrhovateľa preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. v znení do 31. decembra 2014. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Navrhovateľ v dovolaní namietal, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.), pretože neboli splnené podmienky pre odmietnutie odvolania ako oneskorene podaného. Z tohto dôvodu sa dovolací súd zameral na skúmanie opodstatnenosti tohto tvrdenia.

Judikatúra najvyššieho súdu za prípad odňatia možnosti konať pred súdom považuje medziiným postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietne zaoberať meritom veci (odmietne podanie alebo konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie) hoci procesné predpoklady pre taký postup nie sú dané (viď napríklad R 23/1994 a R 4/2003, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 14/1996, prípadne tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001).

Podľa § 42 ods.1 O.s.p. podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada. Účastníci s výnimkou úkonov urobených bezprostredne priamo pri konaní na súde robia procesné úkony formou podaní. Občiansky súdny poriadok v § 41 ods. 1 dáva v zásade účastníkom možnosť voľby formy, akou úkon urobia. Ustanovenie § 42 obsahuje výpočet možností, akými môže podania obsahujúce ich úkony urobiť. Úkon môže urobiť ústne do zápisnice, písomne, alebo elektronickými

prostriedkami a faxom. Keďže všetky procesné úkony sú úkonmi adresovanými ich účinky nastávajú tým, že sa dostanú do sféry adresáta, teda súdu. Procesný poriadok však nestanovuje všeobecné pravidlo pre určenie kedy (ktorým okamihom) sa úkon voči súdu považuje za urobený (kedy došiel adresátovi); spôsob dôjdenia na súd je daný a vyplýva z charakteru formy (spôsobu) akým môže byť úkon urobený. Pri úkonoch urobených písomnou formou (tam kde je obsah úkonu zachytený písomnou formou na hmotnom podklade), je to dodaním hmotného nositeľa písomného prejavu súdu (prevzatím pracovníkom súdu povereným ich preberaním). Pri osobnom doručení je to odovzdanie podania do podateľne, pri doručovaní poštou prevzatím podania nato povereným pracovníkom na pošte alebo prevzatím od doručovateľa na súde. Pri doručovaní podania faxom má síce podanie tiež charakter písomného úkonu, nedochádza však k priamemu doručeniu jeho hmotného podkladu, ale k prenosu jeho obrazu cestou telekomunikačnej siete do prijímacej faxovej stanice, kde dôjde k jeho následnému opätovnému vytlačeniu na materiálovom podklade. Takýto úkon je doručený dôjdením faxového dokumentu do faxovej stanice súdu. Úkon urobený ústne do zápisnice je účinne urobený spísaním zápisnice a jej podpísaním.

Podľa § 57 ods.3 O.s.p. lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Orgánom, ktorý má povinnosť doručiť podanie, sa podľa ustálenej judikatúry rozumie najmä pošta (prípadne správa väznice pre osoby vo výkone trestu alebo vo väzba a pod.). Prevádzkovateľ faxového spojenia (ak nejde súčasne o poštový úrad) však nie je orgánom, ktorý má povinnosť podanie doručiť v zmysle § 57 ods. 3 O.s.p. Ak urobí účastník konania podanie súdu faxom, čo v súlade s § 42 ods. 1 O.s.p. nepochybne urobiť môže, nesie procesnú zodpovednosť za to, že pri zvolenej forme komunikácie také podanie ako celok dôjde súdu včas, teda pred uplynutím zákonnej lehoty. Okamih kedy bolo také podanie vložené do telefaxového prístroja, prípadne okamih kedy bolo začaté jeho odosielanie na telefaxovú adresu súdu, nie je z hľadiska posúdenia včasnosti opravného prostriedku (zachovanie lehoty pre jeho podanie) právne relevantné. So zhodným prístupom pri posudzovaní otázky zachovania lehoty na podanie opravného prostriedku podaného faxom sa možno stretnúť aj v rozhodnutiach Ústavného súdu Slovenskej republiky. Ústavný súd v náleze sp.zn. III. ÚS 305/2011 z 25. januára 2012 vyslovil, že...“ včasnosť podania opravného prostriedku (odvolania) urobeného faxom treba posudzovať na základe okamihu jeho doručenia všeobecnému súdu. Pre zachovanie lehoty na podanie opravného prostriedku preto nie je rozhodujúci, kedy sa s týmto podaním

príslušný zamestnanec všeobecného súdu oboznámil a aký dátum doručenia na ňom vyznačil, postupujúc pritom podľa podzákonných právnych predpisov, resp. interných predpisov všeobecného súdu.“ Faxové podanie je nutné súdu doručiť. Doručené je v okamžiku, kedy dôjde na telefaxové zariadenie daného súdu, pretože až týmto momentom je *podané* na súde. Nie je rozhodujúce pritom, či sa tak stane v pracovnej dobe daného súdu alebo mimo nej. Podstatné je, aby sa tak stalo do konca posledného dňa odvolacej lehoty.

V posudzovanej veci však nebolo sporným, že došlo k odoslaniu podania zákonom predpokladaným spôsobom a v zákonnej lehote, avšak nie je možné z hľadiska posúdenia včasnosti lehoty na podanie opravného prostriedku vychádzať z uvedených záverov ústavného súdu a obdobne aj odvolacím súdom citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sa zaoberá dodržaním lehoty, v situácii, keď bolo faxové podanie doručené súdu, t.j. opäť z hľadiska dodržania lehoty. V konaní nebolo možné ani vzhľadom na výsledky šetrenia ohľadom skutočnosti doručovania po zrušujúcou uznesení najvyššieho súdu, dospieť nad rámec rozumných pochybností k záveru, že nedoručenie odoslaného podania nebolo zapríčinené technickým nedostatkom na strane prijímacieho zariadenia súdu, o čom navrhovateľ skutočne nemusel mať vedomosť. A preto nie je možné prijať ani záver o tom, že nebola lehota dodržaná, pretože k žiadnemu začiatku lehoty doručenia podania ani nedošlo, a to nie jednoznačne vinou navrhovateľa.

Aj ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov [§ 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“); napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09].

Vo svojom náleze zo dňa 16. marca 2005 sp.zn. III. ÚS 331/04 ústavný súd posudzujúc právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy z hľadiska lehoty na podanie opravného prostriedku o. i. uviedol, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam, akými sú napr. zákonné lehoty a pod. Vzhľadom na význam práva na súdnu ochranu v právnom štáte na záver o nesplnení podmienok konania nepostačuje iba pochybnosť o ich splnení, ale nesplnenie podmienok konania musí byť preukázané mimo rozumných pochybností.

V predmetom konaní nebolo mimo rozumných pochybností preukázané, že k nedoručeniu podania nedošlo vinou technického zariadenia súdu, o ktorej skutočnosti nemohol mať účastník vedomosť a závery odvolacieho súdu, ktoré zaujal vo odôvodnení svojho uznesenia, nedávajú presvedčivú odpoveď na tieto pochybnosti.

Vzhľadom na hore uvedené, dovolací súd vychádzajúc z princípu zabezpečenia spravodlivej ochrany práv účastníka konania, dospel k záveru, že dôvod odmietnutia odvolania uvedený v napadnutom uznesení nebol ako procesný predpoklad tohto postupu odvolacieho súdu daný, čo vedie v dovolacom konaní k záveru, že postupom odvolacieho súdu bola účastníkovi odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p).

Dovolací súd na tomto základe dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je nielen procesne prípustné, ale aj opodstatnené. So zreteľom na to dovolaním napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. januára 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová